

Αύγουστος 2019

Η Εφημεριδούλα

Τεύχος 263, Χρόνος 33ος

Τηλ: 210-96 52 336

pinteris@hotmail.com

Εκδότης: Γιώργος Πιντέρης, Ph.D. Ψυχολόγος - Συγγραφέας

Όταν η Δικαιοσύνη συνάντησε την Τύχη

Δεν ξέρω τι γίνεται σε άλλες χώρες, στην Ελλάδα οι θερινές διακοπές των δικαστηρίων ξεκινάνε 1η Ιουλίου και τελειώνουν 15 Σεπτεμβρίου. Έτσι, η Δικαιοσύνη αφήνει στην άκρη «τα ρούχα της δουλειάς» και ετοιμάζεται για τις θερινές διακοπές. Το πρώτο που κάνει, είναι να βγάλει αυτή την κορδέλα που της κλείνει τα μάτια. Μετά, κρεμάει προσεκτικά στη ντουλάπα εκείνο το χιτώνα που μοιάζει με χλαμούδα, αφήνει επίσης εκεί τη ζυγαριά και το σπαθί και είναι έτοιμη να έρθει σ' επαφή με τον «έξω κόσμο». Φόρεσε λοιπόν ένα κοντομάνικο άσπρο φόρεμα με στρογγυλό γιακαδάκι, αθλητικά παπούτσια, και είπε να εγκαινιάσει τις διακοπές της με μια βόλτα στον Εθνικό κήπο.

Όταν πήκε στον κήπο, ήταν πολύ πρωί. Τα δέντρα, τα λουλούδια και τα φυτά είχαν ακόμα υγρασία πάνω τους, αλλά ήταν σίγουρο πως σε λίγο κι αυτή θα εξατμιστεί. Η μέρα προμηνυόταν να είναι ιδιαίτερα ζεστή. Διάλεξε ένα παγκάκι στην όχθη μιας λιμνούλας, κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου, και χάζευε τα βατραχάκια που πήγαιναν πέρα δώθε. Παραδίπλα ένας σπουργίτης σκάλιζε το χώμα με το ράμφος του. Κάποια στιγμή, σήκωσε το κεφάλι του προς τα πάνω. Κρατούσε ένα σκουλήκι που είχε ξετρυπώσει από το χώμα. Χωρίς δεύτερη σκέψη, πέταξε μακριά ν' απολαύσει το γεύμα του.

Σε λίγο μήκη αθόρυβα στη λίμνη ένας κύκνος. Η Δικαιοσύνη θαύμαζε τη χάρη με την οποία γλιστρούσε πάνω στο νερό. Στο πέρασμά του, βρέθηκε μπροστά του ένας βάτραχος. Ο κύκνος έσκυψε ατάραχος προς το μέρος του, και του άρπαξε το ένα μπουτί. Ο βάτραχος άρχισε να κολυμπάει απελτισμένα προς την ακτή. Πριν πάει λίγο παρακάτω, ο κύκνος του είχε αρπάξει και το δεύτερο μπουτί. Ο βάτραχος συνέχισε να κολυμπάει αγωνιώδως προς την ακτή με τα δύο μπροστινά του πόδια. Από κει και πέρα, για τον κύκνο ο βάτραχος δεν είχε ενδιαφέρον. Έτσι, συνέχισε αμαχητός τη βόλτα του η οποία συνδυαζόταν με βατραχοπόδαρα για πρωινό.

Η Δικαιοσύνη είδε από τη μια τη σκηνή με τον σπουργίτη κι από την άλλη τη σκηνή με τον κύκνο, και σκέφτηκε: «Ο σπουργίτης τρώει το σκουλήκι. Είναι δίκαιο αυτό; Για ποιον; Για τον σπουργίτη ή για το σκουλήκι; Για το βάτραχο ή για τον κύκνο; Για τον σπουργίτη και για τον κύκνο είναι «δίκαιο» διότι, το σκουλήκι και ο βάτραχος είναι η τροφή τους. Δεν επιτελούν κάποιο αδίκημα. Από τη σκοπιά του σκώληκα και του βάτραχου όμως, είναι εντελώς άδικο διότι είναι φόνος».

Έμεινε για λίγο σκεπτική. «Τελικά στη φύση δεν υπάρχει δίκαιο. Το δίκαιο είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα και ισχύει μόνον για τους ανθρώπους». Ήξερε όμως εμπειρικά από τα καλοκαίρια που περνούσε τη φάσμα του παιπού της, ότι ανάμεσα στα ζώα μπορεί να μην υπάρχει δίκαιο, υπάρχουν όμως κανόνες. Για παράδειγμα, όταν μια αγέλη ζώων πάει για φαγητό, δίνουν το προβάδισμα στις εγκύους, τα μικρά και τους ασθενείς. Όποιο ζώο παραβιάσει αυτόν τον κανόνα, θα υποστεί την «κοινωνική πίεση» των άλλων. Μπορεί στη φύση να μην υπάρχει δίκαιο, όμως ανάμεσα στα ζώα, υπάρχει ένας μηχανισμός που τους επιτρέπει ν' αναγνωρίζουν πότε ένας κανόνας παραβιάζεται. Με αυτή την έννοια θα μπορούσαμε να πούμε ότι ακόμα και στα ζώα υπάρχει μια υποτυπώδης αίσθηση δικαίου.

Όπως κοίταζε τη λίμνη απορροφημένη, άκουσε δίπλα της μια χαρούμενη φωνή:

- Καλημέρα.

Ήταν η Τύχη.

- Καλημέρα, της απάντησε.

Η Τύχη ήταν χαμογελαστή. Φορούσε ένα πολύχρωμο εμπριμέ μεταξωτό φόρεμα και κόκκινα σανδάλια. Ήταν δύσκολο να προσδιορίσεις την ηλικίας της. Φαινότανε νεότερη, αλλά ταυτόχρονα είχε πάνω της και μια πινελιά από κάτι το αρχαίο. Όσο για το πρόσωπό της, όποιος την κοιτάζει βλέπει ένα διαφορετικό πρόσωπο από εκείνο που βλέπουν όλοι οι άλλοι, αλλά πάντα ωραίο. Αν και δεν είχε προλάβει να πει παρά μόνο «καλημέρα» η φωνή της είχε μια μουσικότητα.

- Είσαι η Δικαιοσύνη. Σε γνωρίζω χρόνια. Εγώ, ξέρεις

ποια είμαι;

- Συμπαθής φαίνεσαι, αλλά δεν έχω ιδέα ποια είσαι.

- Είμαι η Τύχη.

- Η Τύχη;! Πάντα ήθελα να γνωριστούμε. Μη μου πεις πως ήρθες για μένα, γιατί δεν σε χρειαζόμαι.

- Μωρέ όλοι με χρειάζονται, αλλά όχι- δεν ήρθα για σένα. Απλά βολτάρω από δω, σε είδα, και είπα να σε χαιρετίσω. Ήθελα κι εγώ να σε γνωρίσω από κοντά.

- Και γιατί βολτάρεις; Δεν έχεις δουλειά;

- Μα αυτή ακριβώς είναι η δουλειά μου. Να βολτάρω.

- Τι είδους δουλειά είναι αυτή;

- Απλή, αλλά μόνον εγώ μπορώ να την κάνω. Βολτάρω ανάμεσα στους ανθρώπους και σε όποιον μου 'ρθει του χαμογελάω ή τον ακουμπάω. Κι άμα σου χαμογελάσει ή σ' αγγίζει η τύχη, ξέρεις τι γίνεται...

- Υπάρχει διαφορά αν χαμογελάς από το ν' αγγίζεις; ;

- Μεγάλη. Να, χθες χαμογέλασα σε μια κοπέλα και στο επόμενο μαγαζί, βρήκε στο νούμερό της ένα ρούχο που το έψαχνε για τρεις εβδομάδες.

- Και το άγγιγμα;

- Πριν τρεις μέρες ακούμπησα έναν σωματέμπορο και κέρδισε ένα εκατομμύριο στο λαχείο. Αλλά εκτός από το άγγιγμα, είναι κι εκείνοι που πέφτουν πάνω μου.

- Και τότε τι γίνεται;

- Συνήθως κάτι καλό. Για παράδειγμα, την τελευταία φορά έπεσε πάνω μου ένα παιδί. Το είδε την ώρα εκείνη ένας σκηνοθέτης που γύριζε μια ταινία στη γύρω περιοχή και αποφάσισε πως αυτό το παιδί είναι η «ιδανική μορφή» που αναζητούσε για το έργο του. Έτσι, από τη μια στιγμή στην άλλη έγινε ηθοποιός.

- Γιατί όμως είπες πως το να πέφτει κάποιος πάνω σου είναι «συνήθως καλό»; Δεν είναι πάντα καλό;

- Άκου μια ιστορία: Ένας γέρος αφήνει μια τεράστια περιουσία και λέει στους τρεις γιους του ότι έχει

αφήσει μια διαθήκη. Πέθανε πριν προλάβει να πει στα παιδιά του, πού βρίσκεται η διαθήκη. Έτσι, από το θάνατό του και πέρα, για 10 χρόνια ο μεγάλος εργαζότανε σαν λογιστής και οι άλλοι δύο καλλιεργούσαν τα χωράφια που είχε αφήσει σε όλους οι πατέρας τους και είχαν γίνει αγρότες. Αυτοί οι δύο δεν τα πήγαιναν καλά με τον μεγάλο αδελφό, κυρίως λόγω ανταγωνισμού ανάμεσα στις συζύγους τους. Κάποια μέρα, εκεί που ο ένας καθάριζε το στάβλο, έβαλα το χεράκι μου, κι ανακάλυψε έναν δερμάτινο χαρτοφύλακα που είχε μέσα τη διαθήκη. Τους είχε αφήσει τα πάντα δια του τρία, αλλά υπό τον όρο ότι στα πάντα, θα πρέπει να υπάρχουν και οι τρεις υπογραφές. Τα είπε και στον άλλο αδελφό του, και πήγανε και οι δύο περιχαρείς να πούνε τα καλά μαντάτα στον μεγάλο. Αυτή είναι μια περίπτωση που κάποιος έπεσε πάνω μου και κόντεψε να με δειρεί. Πήρα δρόμο.

- Τι έγινε;

- Μόλις έμαθε για τις τρεις υπογραφές, σκέφτηκε το φόρο κληρονομιάς και υποψιάστηκε ότι αυτοί οι δύο πάνε να τον βάλουν στα τεράστια χρέη του φόρου κληρονομιάς, ώστε αν δεν μπορεί να τα πληρώσει, να του φάνε το μερτικό του κοιφοχρονιά. Μόνο που δεν τους πλάκωσε στο ξύλο. Οι άνθρωποι ακόμα τρέχουνε. Μαζί τους έφυγα κι εγώ. Μερικοί άνθρωποι κλωσάνε την τύχη τους.

- Ποιο πριν ανέφερες ότι άγγιξες έναν σωματέμπορο και κέρδισε ένα εκατομμύριο.

- Ναι. Γιατί;

- Μα αυτό είναι δεν είναι άδικο; Σ' έναν τέτοιο άνθρωπο; Επίσης άδικο είναι στη μία χαμογελάς, ενώ τον άλλον να το αγγίζεις.

- Τι σχέση έχουμε εγώ κι εσύ; Η Τύχη με τη Δικαιοσύνη; Άλλη δουλειά κάνω εγώ, άλλη εσύ. Εσύ απονέμεις δικαιοσύνη. Εγώ μοιράζω τύχη. Αν τη μοιράζα δίκαια, δεν θα ήμουν Τύχη.

- Ναι, αλλά αυτό δεν είναι άδικο; Να μοιράζεις τύχη εδώ κι εκεί, στα τυφλά;

- Γιατί; Κι εσύ στα τυφλά δεν δικάζεις;

- Δικάζω στα τυφλά για να μην κάνω διακρίσεις ανάμεσα στο ποιος είναι ο ένας και ποιος είναι ο άλλος.

- Μα ούτε εγώ κάνω διακρίσεις.

- Πώς δεν κάνεις διακρίσεις; Αφού βλέπεις πού χαρίζεις την εύνοια σου, ενώ εμένα είναι τα μάτια μου δεμένα.

- Τα δικά σου είναι δεμένα. Οι δικαστές βλέπουν.

- Τι θέλεις να πεις;

- Ότι είναι αδύνατο να μην κάνουν διακρίσεις. Δεν κάνω μόνο εγώ διακρίσεις.

- Όλοι οι άνθρωποι προ του νόμου είναι ίσοι.

- Όταν έχεις τα μάτια σου δεμένα. Τώρα που βλέπεις, τι λες; Είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι;

- Προ του νόμου.

- Άσε το νόμο στην άκρη. Αυτοί που βλέπεις γύρω σου είναι όλοι ίδιοι μεταξύ τους;

- Όχι.

- Ωραία. Αν λοιπόν ισχύει η ισότητα προ του νόμου για ανθρώπους που δεν είναι ίδιοι μεταξύ τους, αυτό είναι δικαιοσύνη; Ιδιαίτερα μάλιστα αν εσύ είσαι μεν τυφλή, αλλά οι δικαστές βλέπουν;

- Και για ποιο λόγο δεν μοιράζεις τύχη σε όλους;

- Για πολλούς λόγους. Μα, αν ήταν σε όλους, δεν θα ήταν τύχη. Θα ήταν ευκαιρία. Επίσης, έχω περιορισμούς. Υπάρχει μια ορισμένη ποσότητα τύχης που έχω διαθέσιμη ανά μονάδα χρόνου, δηλαδή μια ορισμένη ποσότητα ανά ώρα, ανά ημέρα, ανά μήνα, κ.λπ. Δεν είναι απεριόριστη. Άλλωστε η αξία μου είναι στη σπανιότητά μου. Αν ήταν όλοι τυχεροί, στην ουσία δεν θα ήταν τυχερός κανένας.

- Δεν το καταλαβαίνω.
 - Ας πούμε ότι ζούσαμε σ' ένα μπλε σύμπαν. Θα χρησιμοποιούσαμε τη λέξη «μπλε»; Για να το ξεχωρίσουμε από τι; Αν ήμασταν όλοι τυχεροί, ποιον θ' αποκάλουσαμε «τυχερό»; Πώς θα τον διαφοροποιούσαμε από τους άλλους; Σ' αφήνω τώρα γιατί πρέπει να βολτάρω.
 - Πρέπει;
 - Δεν είπαμε ότι είναι επάγγελμα;
 - Σωστά.
 Η Δικαιοσύνη κοιτάζε σιωπηλά την Τύχη.
 - Τι σκέφτεσαι;
 - Τι κοινό μπορεί να έχουμε εμείς οι δύο;
 - Πολλά κοινά. Είμαστε και οι δύο αξίες. Μας θέλουν όλοι. Είμαστε αγαπητές.
 - Πόσων χρονών είσαι;
 - Ας πούμε ότι με τη Γη είμαστε συνομήλικοι. Υπάρχω από την πρώτη στιγμή και όχι πως να το καυχήθω, συνέβαλα καθοριστικά στη διαμόρφωση αυτού του πλανήτη.
 - Έχουμε κι άλλη διαφορά εκτός από την ηλικία. Εγώ είμαι ένα ανθρώπινο δημιούργημα. Εσύ είσαι μια δύναμη.
 - Μια ανεξέλεγκτη δύναμη.
 Το είπε αυτό κι απομακρύνθηκε ανέμελα. Ο ήλιος είχε σηκωθεί για τα καλά. Σηκώθηκε και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Καθώς περπατούσε είδε στο χώμα κάτι να γυαλίζει. Έσκυψε και το πήρε. Ήταν ένα χρυσό νόμισμα. Θυμήθηκε πως λίγη ώρα πριν, η Τύχη της είχε χαμογελάσει. Σειρά της να χαμογελάσει κι εκείνη με την ...αδικία που είχε μόλις επιτελεσθεί

To Site
www.pinteris.gr
 σχεδιάστηκε και υποστηρίζεται από

IMAGINE TECH

→ Κατασκευή ιστοσελίδων
 → Κατασκευή e-shop
 → Ανάπτυξη Web - Mobile εφαρμογών

www.imaginetech.gr 693 23 91 553

Γιώργος Πιντέρης, Ph. D.
 Ο ψυχολόγος που έχουν εμπιστευτεί 950.000 αναγνώστες

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ
 Το χρήμα Υπέρτης ή αφεντικό σου;

WYLLI

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Στο pinteris.gr
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
 (Δείτε το trailer)

America First

Η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ διέπεται, κατά καιρούς, από διάφορα δόγματα τα οποία έχουν συνήθως σχέση με κάποιον Αμερικανό Πρόεδρο. Το πιο γνωστό είναι το Δόγμα Μονroe. Σε πολύ απλή ερμηνεία, αυτό που λέει είναι ότι «όποιος ανακατεύεται με τα πίσουρα, τον τρώνε οι κότες». Το δόγμα αυτό, έχει τις ρίζες του στα 1823. Ήταν η εποχή που το κυρίαρχο κράτος των ΗΠΑ είχε αρχίσει να ενοχλείται από την αποικιακή δραστηριότητα της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην Αμερικανική ήπειρο, και ήθελε να βάλει στην κατάσταση αυτή ένα τέλος. Επίσημα, το Δόγμα Μονroe διατυπώθηκε επίσημα το 1850 επί προεδρίας Millard Fillmore (1850-1853). Στην τελική του μορφή, το Δόγμα Μονroe προτρέπει το «Νέο Κόσμο» να μην ανακατεύεται με τον «Παλιό Κόσμο», δηλαδή τα ...«πίσουρα». Γι' αυτό έχει ονομαστεί και «Δόγμα της απομόνωσης». Βέβαια, ο τότε «Παλιός Κόσμος» ήταν μόνον η Ευρώπη: Μοναρχίες, συνεχείς πόλεμοι, ευμετάβλητες συμμαχίες, βρώμικα πολιτικά παιχνίδια, πού να μπλέξεις με όλα αυτά; Οπότε, με το Δόγμα Μονroe οι Αμερικανοί έμειναν για αρκετά χρόνια «μακριά κι αγαπημένοι».

Η πρώτη φορά που η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ παραβίασε το Δόγμα Μονroe ήταν το 1917, όταν ο τότε Πρόεδρος Woodrow Wilson αποφάσισε την εμπλοκή των ΗΠΑ στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μάλιστα, αυτή η στρατηγική ονομάστηκε Wilsonianism.

Ο λαός των ΗΠΑ ιστορικά έχει διχαστεί σε Βόρειους και Νότιους. Συνεχίζει επίσης να διχάζεται ανάμεσα σε Δημοκρατικούς και Ρεπουμπλικάνους. Το Δόγμα Μονroe, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι είναι από τα θέματα στα οποία εξακολουθούν να διχάζονται πολιτικά οι Αμερικανοί. Όχι πλέον σαν το δίλημμα του «μέσα ή έξω» στις Ευρωπαϊκές και διεθνείς υποθέσεις, όσο στο «σε ποιο βαθμό μέσα;» ή «σε ποιο βαθμό έξω;». Η στάση των ΗΠΑ στο θέμα αυτό ποικίλει ανάλογα με την εκάστοτε κυβέρνηση και τη φιλοσοφία της. Ζωντανό παράδειγμα είναι η τεράστια διαφορά ανάμεσα στην εξωτερική πολιτική του Obama και του Trump.

Την τελευταία τετραετία οι ΗΠΑ ακολουθούν το **Δόγμα Trump**. «Οι ΗΠΑ όχι μόνον θ' ανακατευόμαστε παντού, αλλά θα είμαστε και πρώτοι». Αυτό ο Trump το διατυπώνει με δύο λέξεις: America first. (Η Αμερική πρώτη). «Πρώτη» σε τι; Τι εννοεί ο άνθρωπος αυτός όταν λέει America first;

Εννοεί ότι η Αμερική έχει περισσότερα δικαιώματα

από τα άλλα κράτη; Και για ποιο λόγο να έχει περισσότερα δικαιώματα; Εδώ υποθέτω πως είναι όλο το «ζουμί»: Αυτό που υπαινίσσεται, χωρίς να τολμάει (ακόμα) να το πει καθαρά, ο Trump είναι: «Δικαιώμασε τη μερίδα του λέοντος διότι είμαστε πιο δυνατοί από όλα τα κράτη: Υπερέχουμε σε όπλα (αυτό πάντα πρώτο), σε βιομηχανία, σε τεχνολογία και έχουμε πιο εύρωστη οικονομία».

Με τη δήλωση αυτή ο Trump προβάλλει, και προσπαθεί να επιβάλει, τη νοοτροπία της **αυταρχικής διαπραγμάτευσης**, δηλαδή «το δικό του ισχυρού». Μια τέτοια διαπραγμάτευση είναι της μορφής «κερδίζω – χάνεις» και δεν αφήνει περιθώρια για «μέσες λύσεις». Θα μου πεις: «Μας αρέσει, δεν μας αρέσει, ο Trump είναι ρεαλιστής. Αν αυτός κρατάει ένα πιστόλι και ο άλλος είναι άοπλος, γιατί να διαπραγματευτεί μαζί του επί ίσους όρους»; Διαπραγματευόμαστε «επί

ίσις όρους», διότι αυτή είναι η μέθοδος που μαςίδαξε η ιστορία ότι συνήθως καταλήγει σε πιο δικαίες και βιώσιμες λύσεις. Όμως, εκτός αυτού, ο λόγος που πιστεύω στην «επί ίσους όρους» διαπραγμάτευση είναι εντελώς ρεαλιστικός: Ο Trump, κατά τη γνώμη μου, μόνον ρεαλιστής δεν είναι. Είναι στενοκέφαλος και κοντόθωρος. Πολύ θα ήθελα να έκανα μια κουβέντα μαζί του. Αυτό το καλό έχει να είσαι συγγραφέας; Ικανοποιείς τις ανάγκες σου με την πένα σου. Φαντάζομαι λοιπόν μια συζήτηση μαζί του:

- Κύριε Trump, σ' αυτόν τον πλανήτη εκτός από τις ΗΠΑ, υπάρχουν και άλλες πολύ μεγάλες δυνάμεις: Η Ρωσία, η Κίνα και η Ινδία. Τι θα γινόταν αν κάθε ηγέτης έλεγε αυτό που λες εσύ; «Η Ρωσία πρώτη». «Η Κίνα πρώτη». India first.

- Δεν τους παίρνει. Γι' αυτό δεν το λένε. Έχουν ένα σωρό εξαρτήσεις από μας.

- Ίσως, έναν - έναν να μην τους παίρνει. Αν όμως στο δικό σου America first αυτοί αντιτάξουν ένα The Planet first και συσπειρωθούν Ρωσία, Κίνα, Ινδία, Ευρωπαϊκή Ένωση, Ν. Κορέα και Ιαπωνία μαζί, τότε τι γίνεται;

- Ποτέ δεν πρόκειται να συμβεί κάτι τέτοιο. Αν κόψω την παροχή τεχνολογίας στην Κίνα, θα πάρει καιρό για να επανέλθει η οικονομία της. Αυτό οι Κινέζοι το ξέρουν καλά.

- Μα θα την καλύψουν οι άλλες χώρες.

- Αν συμφωνήσουν μεταξύ τους. Πάρε για παράδειγμα την κλιματική αλλαγή: Εγώ αποδέσμευσα τις ΗΠΑ από αυτή τη συμφωνία. Ποιος απ' αυτούς δεσμεύεται για την κλιματική αλλαγή;

- Η Ευρωπαϊκή Ένωση.

- Μιλάμε για «μεγάλες δυνάμεις». Αυτή είναι «μεγάλη δύναμη» μόνο στα χαρτιά. Αφού ούτε στρατό δικό τους δεν έχουν.

- Αν το America first δεν οδηγήσει σε συγκρούσεις και πολέμους, τουλάχιστον δεν θα επιδεινώσει την κλιματική αλλαγή;

- Δεν είναι ευθύνη των ΗΠΑ να σώσουν τον πλανήτη.

Τον Ιανουάριο του 2020, στις ΗΠΑ θα έχουν Προεδρικές εκλογές. Τον Trump τον θεωρώ αρχιερέα του λαϊκισμού. Έχω μια θεωρία: *Το αντίδοτο του λαϊκισμού είναι η πραγματικότητα σε σχέση με το χρόνο.* Δηλαδή, το χρονικό διάστημα στο οποίο μας θα κυβερνήσει μια λαϊκίστικη κυβέρνηση. Άλλο να κυβερνήσει ένα εξάμηνο, κι άλλο τέσσερα χρόνια. Περιμένω να δω τ' αποτελέσματα των εκλογών του Ιανουαρίου. Αν δεν ξαναβγει, θα πει ότι, ο χρόνος έδωσε την ευκαιρία στους Αμερικανούς να διαπιστώσουν ότι ο άνθρωπος είναι λαϊκιστής. Αν όμως ξαναβγει, τότε ισχύει κάτι άλλο:

Όταν ψηφίζεις κάποιον, έχεις από εκείνον προσδοκίες που σου καλλιεργούν ελπίδες. Αν κατά τη διάρκεια της θητείας του υλοποιήσει έστω ένα 30-40% των προσδοκιών σου, τότε δεν ήταν λαϊκιστής και είχες δικό του ήλιζο. Αν όμως κατά τη διάρκεια της θητείας του δεν υλοποιήσει αυτά που υποσχέθηκε, ή υλοποιεί άλλα, ήταν λαϊκιστής κι αυτά που είχες δεν ήταν ελπίδες αλλά **ψευδαισθήσεις**.

Το Ελληνικό τετραετές πείραμα, έδωσε τ' αποτελέσματα του. Τώρα απομένει να δούμε τι θα δείξει το Αμερικάνικο πείραμα. Αν μπορούσα να επηρεάσω το Δημοκρατικό κόμμα των ΗΠΑ το σλόγκαν που θα τους έδινα θα ήταν:

SAVE THE PLANET. DON'T VOTE FOR TRUMP !
 (Σώστε τον Πλανήτη. Μην ψηφίσετε τον TRUMP !).

COOLMATTERTECHS
Υποστήριξη Υπολογιστών
210 422 5065
210 422 6665
6931 251 421

Συνεδρίες μέσω Skype
(εκτός Αττικής)
Πληροφορίες
pinteris@hotmail.com